

Steve Cavanagh

FIFTY FIFTY

Dve sestry súdené za vraždu.
Jedna obviňuje druhú.
KTOREJ UVERÍTE VY?

Ljndeni

Fifty Fifty

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Steve Cavanagh

Fifty Fifty – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

FIFTY FIFTY

Steve Cavanagh

FIFTY FIFTY

Preložila Marína Gálisová

Ljndeni

Steve Cavanagh: Fifty Fifty
Copyright © Steve Cavanagh, 2020
Translation © Marína Gálišová, 2025
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať s cieľom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vytážovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4773-8
ISBN e-knihy 978-80-566-4784-4 (1. zverejnenie, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-4785-1 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-4783-7 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

Venujem Lucovi Vestemu.

S vďakou a obdivom môjmu kolegovi z podcastov za to,
že ma inšpiruje, že píše úžasné knihy, ktoré ma bavia,
a že ma vďaka nemu bolia ústa od smiechu.

Vďaka za všetky kozy.

JANUÁR

EDDIE

Procesného právnicka desia najviac na svete dve slová. A práve tieto dve slová som mal teraz na mobile. Pred pár sekundami mi prišli v textovej správe.

SÚ NAZAD.

Porota sa radila celých štyridsaťosem minút.

Za štyridsaťosem minút sa dá stihnúť veľa. Môžete sa naobedovať. Môžete si vymeniť olej v aute. Pravdepodobne si dokonca môžete pozrieť epizódu televízneho seriálu.

No jedno sa za štyridsaťosem minút stihnúť nedá. Dospieť k spravodlivému a vyváženému verdiktu v najkomplikovanejšom prípade vraždy v dejinách mesta New York. To nie je možné. Porota má pravdepodobne len otázku, pomyslel som si. Toto nemôže byť verdikt.

Ešte nie.

Na druhej strane ulice, na rohu Lafayettovej, sa nachádza kaviareň Corte Café. Zvonka vyzerá lákavo. Vnútri sa káva a raňajkové sendviče servírujú na plastových stoloch a sedí sa na plastových stoličkách. Na tých stoličkách väčšinou vysedávajú traja alebo aj viac právnikov. Vždy je jasné, ktorí čakajú na porotu. Nedokážu jesť. Nedokážu pokojne sedieť. Vyvolávajú nervozitu, ako keby tam sedel chlap s mačetou na kolenách. Chodieval som tam, keď som čakal na verdikt, ale pohľad na iného právnicka zmietaného neistotou stačí na to, aby človeku prešla chuť na kávu v Corte Café. A káva je tam dobrá.

Takže namiesto obhrýzania nábytku som si zobral kávu so sebou a išiel som sa prejsť po námestí. Neviem, koľkokrát som sa prechádzal po Foley Square. Môj rekord sú tri dni. Toľko porote trvalo, kým zbavila viny jedného z mojich klientov, a takmer som opäťkami vyhlíbil do chodníka priekopu. Tentoraz som stihol iba vystúpiť s kávou v ruke z Corte Café, keď som dostal správu.

Odhodil som papierový pohár, prešiel som cez ulicu a zašiel som za roh manhattanského trestného súdu. Desať metrov nad vchodom viala na žrdi americká zástava. Bola to stará zástava. Silný vietor, dážď a čas ju nešetřili. Farby vybledli a pruhy sa od seba takmer odtrhli. Niektoré časti hviezd sa odpojili a odleteli vo vetre. Z červeno-bielych pruhov sa ťahali nite také dlhočizné, že takmer siahali k dlažbe. Na výmenu tej zástavy boli peniaze. Doba bola ťažká a ešte sa zhoršovala, ale zástavu zvykli väčšinou udržiavať v dobrom stave, dokonca aj keď súdu zatekala strecha. Pomyslel som si, že by tu práve teraz mali ponechať túto starú zástavu – vyšedivené farby a potrhaná látka boli výstižným svedectvom o dobe. Mohol som len hádať, že sudcovia to vnímajú rovnako. Na hranici držali deti v klietkach a zástava pre niektorých stratila lesk. Netušil som, že moju vlasť rozdeľujú také hlboké priepasti.

Na konci žrde sedel havran. Veľký čierny vták s dlhými zobákom a ostrými pazúrmí. Prvé havrany, ktoré sa vrátili do mesta New York, spozorovali v roku 2016. V štáte New York boli bežné, ale nikto nevedel, prečo sa vrátili aj sem. Robili si hniezda vo vysokých kútoch mostov a nadjazdov, niekedy dokonca na telefónnych alebo elektrických stožiaroch. Kŕmili sa odpadkami a mŕtvolkami, ktoré ležali skrútené v kútoch po celom meste.

Keď som prechádzal pod havranom, zakrákal – *kráááá, kráááá*. Nevedel som, či je to pozdrav alebo varovanie.

Čokoľvek to bolo, znepokojilo ma to.

Predtým, ako som prijal tento prípad, som neveril v zlo. Dovtedy som sa v živote stretol s mužmi a ženami, ktorí zlo páchali, ale pripisoval som to čisto ľudským slabostiam – chamtivosti, žiadostivosti, hnevu alebo túžbe. Niektorí ľudia boli aj chorí. V hlave. Dalo sa povedať, že nezodpovedali za svoje strašné zločiny.

Keď ma ochranka vpúšťala do budovy súdu, nedokázal som zahnať tieto myšlienky. Napadli mi myseľ – otravovali ju. Každá myšlienka bola ďalšia kvapka krvi v pohári studenej vody. Takýmto tempom onedlho človek vidí len červenú.

U väčšiny vrahov, s ktorými som sa stretol, som sa mohol pokúsiť o nejaké vysvetlenie ich správania. Niečo v ich minulosti alebo ich psychologickej výbave poskytovalo kľúč k ich uvažovaniu a zločinnému správaniu. Tentoraz neexistovalo jednoduché riešenie. Neexistoval žiadny kľúč.

Tentoraz som nemohol hľadať racionálne argumenty. Nie. Podstatu tohto prípadu tvorilo čosi temné.

Čosi zlé.

A ja som cítil, ako sa ma to dotýka. Viselo to nad týmto prípadom ako havrany nad mestom.

Pozorovalo.

Čakalo.

Potom sa to vrhlo na korisť s ostrými pazúrami a zobákom. Temné a čierne, rýchle a smrtiace.

Inak sa to nedalo opísať. Neexistovalo na to lepšie slovo. Ľudia môžu byť dobrí. Dobrý človek existuje. Taký, ktorý koná dobré skutky, lebo ho to baví. Prečo by potom nemohol platiť opak? Prečo by človek nemohol byť zlý, lebo ho to baví? Doteraz som o tom takto nepremýšľal, ale teraz som v tom videl logiku. Zlo je skutočné. Žije na temných miestach a môže človeka požírať ako rakovina.

Tolko ľudí zomrelo. A kým sa to skončí, možno zomrú ďalší. Keď som ako dieťa vyrastal v malom chladnom dome v Brooklyne, mama mi hovorievala, že obludy neexistujú. Príbehy, ktoré som v detstve čítal o strašidlách, čarodejniciach a zle, čo unáša deti od rodičov do lesa, sú vraj len rozprávky. Obludy neexistujú, hovorievala.

Mýlila sa.

Výťahy v budove trestného súdu boli staré a hrozne pomalé. Vyviezol som sa na svoje poschodie, vystúpil som a prešiel som chodbou k súdnej sieni, vkročil som za ostatnými dnu. Zaujal som svoje miesto za stolom obhajoby vedľa svojej klientky. Keď sa usadilo obrovské publikum, dvere sa zavreli. Sudca už bol na svojom mieste.

Keď do siene vstúpila porota, zavládlo ticho.

Už odovzdali papiere súdnemu úradníkovi. Papiere, ktoré vyplnili v porotcovskej miestnosti. Moja klientka sa pokúšala niečo povedať, ale zle som ju počul. Ako inak? V ušiach mi hučala krv.

Vedel som dosť dobre odhadovať, ku komu sa poroty priklonia. Cítil som to. A vždy som to odhadol správne, každý jeden raz. Ešte pred tým, ako som zobral prípad, som vedel, či je môj klient vinný.

Veľa rokov som strávil ako podvodník, kým som tieto schopnosti uplatnil v advokátskej praxi – len s malou úpravou. Podviesť drogového dílera o dvestotisíc dolárov sa až tak nelíši od navedenia poroty, aby

dospela k správne mu verdiktu. Nevinní ľudia sa často ocitnú vo väzení – ale u mňa nie. Už nie. Naučil som sa – v baroch, v bistrách, na ulici – čítať ľudí. Bol som v tom dobrý. Takže keď som svoje remeslo uplatňoval v súdnej sieni, od prvého stretnutia som vedel, či je môj klient vinný. A ak bol vinný, ale chcel na súde vystupovať ako nevinný, zažalal som mu veľa šťastia a rozlúčil som sa s ním. Pred rokmi som sa na to dal, ale zaplatil som za to veľkú cenu. Ignoroval som inštinkt a dostal som klienta na slobodu. Bol vinný a ja som ho vypustil do sveta. Niekomu ublížil. A tak som ublížil ja jemu. V istom zmysle stále platím za túto chybu. Nikto nie je neomylný. Každého je možné podviesť.

Dokonca aj mňa.

Mojou parketou bolo čítanie klientov a čítanie porôt. Tento prípad nebol normálny. Nebolo na ňom nič ani vzdialene normálne.

Toto bol prvý verdikt, pri ktorom som to nevedel. Bol som príliš blízko. V mojej mysli to bolo presne pol na pol. To som si už rovno mohol hodiť mincou. Fifty-fifty. Vedel som, aký výsledok si želám. Už som vedel aj to, kto zabíjal. Len som nevedel, či to uvidí aj porota. Ja som do mysli poroty nevidel.

A bol som unavený. Nespal som celé týždne. Od tej tmavočervenej noci.

Súdny úradník sa postavil a oslovil hovorcu poroty.

„Dospeli ste v týchto súdnych sporoch k verdiktu, na ktorých ste sa všetci zhodli?“ spýtal sa úradník.

„Áno,“ odpovedal hovorca poroty.

PRVÁ ČASŤ

SESTRY

Pred tromi mesiacmi

Prepis telefonátu na núdzovú linku 911

Číslo incidentu: 19 – 269851

5. október 2018, 23.35.24

Čas: 23.35.24

Dispečer: Núdzová linka mesta New York, potrebujete požiarnikov, políciu alebo zdravotnú pomoc?

Volajúca: Potrebujem políciu a sanitku. Rýchlo!

Dispečer: Aká je to adresa?

Volajúca: Franklin Street 152. Poponáhľajte sa, prosím, bodla ho a ide hore.

Dispečer: Niekoho bodli v dome?

Volajúca: Môjho otca. Bože, počujem ju na schodoch.

Dispečer: Polícia a sanitka sú už na ceste. Kde v dome sa nachádzate?
Kde je váš otec?

Volajúca: Je na druhom poschodí. V hlavnej spálni. Všade je krv. Ja som...
Ja som v kúpeľni. Urobila to moja sestra. Myslím, že je stále tu,
myslím, že má nôž. Bože [nezrozumiteľné].

Dispečer: Zachovajte pokoj. Zamkli ste dvere?

Volajúca: Áno.

Dispečer: Ste zranená?

Volajúca: Nie som zranená. Ale zabije ma. Prosím, nech sem rýchlo prídu.
Potrebujem pomoc. Prosím, ponáhľajte sa...

Dispečer: Už idú. Zachovajte pokoj. Ak môžete, zaprite sa chodidlami
do dverí. Dobre, mali by ste byť v bezpečí. Nadýchnite sa, polícia je
na ceste. Zachovajte pokoj a ticho. Ako sa voláte?

Volajúca: Alexandra Avellinová.

Dispečer: Ako sa volá váš otec?

Volajúca: Frank Avellino. Moja sestra Sofia... úplne zošalela. Rozsekala ho
na kusy... ona [nezrozumiteľné]

Dispečer: Je tam viac ako jedna kúpeľňa? V ktorej sa nachádzate?

Volajúca: V tej pri hlavnej spálni. Tuším ju počujem. Je v spálni. Bože...

Dispečer: Zachovajte ticho. Zvládnete to. Polícia je len pár blokov od vás.
Zostaňte na linke.

Volajúca: [nezrozumiteľné]

Dispečer: Alexandra... Alexandra? Ste tam?

Rozhovor sa skončil o 23.37.58

Prepis telefonátu na núdzovú linku 911

Číslo incidentu: 19 – 269851

5. október 2018, 23.36.14

Čas: 23.36.14

Dispečer: Núdzová linka New York, potrebujete požiarnikov, políciu alebo zdravotnú pomoc?

Volajúca: Políciu a sanitku. Môj ocko zomiera! Sme na Franklin Street 152.
Ocko! Ocko, prosím, zostaň so mnou... napadla ho. Potrebuje sanitku.

Dispečer: Ako sa voláte?

Volajúca: Sofia. Sofia Avellinová, doriti, neviem, čo mám robiť. Je tu toľko krvi.

Dispečer: Vášho otca napadli? Je v dome?

Volajúca: Je v spálni. Urobila to ona. Bola to jej [nezrozumiteľné]

Dispečer: Je v dome ešte niekto? Ste v bezpečí?

Volajúca: Tuším odišla. Prosím, pošlite sem niekoho, strašne sa bojím.
Neviem, čo mám robiť.

Dispečer: Krváca váš otec? Ak áno, pokúste sa mu stiahnuť ranu uterákom.
Vidím, že tu máme ďalší telefonát z tejto istej adresy.

Volajúca: Čože? Volal vám niekto iný?

Dispečer: Je v dome ešte niekto?

Volajúca: Preboha! Alexandra. Je v kúpeľni, vidím spod dverí jej tieň. Doriti!
Je tu! Musím vypadnúť. Zabije ma. Prosím, pomôžte mi, prosím... [krik]

Rozhovor sa skončil o 23.38.09

JEDEN

EDDIE

Nenávidím právnikov.

Väčšinu z nich. Vlastne takmer všetkých len s pár výnimkami. Medzi tie výnimky patrí môj mentor, sudca Harry Ford, a pár starcov, ktorí sa pohybujú po budove manhattanského trestného súdu ako duchovia na vlastných pohreboch. Keď som sa ešte pred dvadsiatkou venoval komplexným podvodom, poznal som oveľa viac právnikov ako dnes. Väčšina právnikov sa dala ľahko podvieť, lebo boli nepoctiví.

Nikdy by mi nebolo napadlo, že raz budem jedným z nich. Na vizitke v mojom vrecku na nohavičiach teraz stálo: „Eddie Flynn, advokát“.

Keby sa môj otec, sám šikovný podvodník, dožil tohto dňa, hanbil by sa. Mohol som byť boxer, podvodník, vreckár alebo dokonca bookmaker. On by sa zadíval na svojho syna právnika, pokrútil by hlavou a položil by si otázku, kde ako rodič urobil chybu.

Hlavný problém spočíva v tom, že právnici si myslia, že sú niečo viac ako ich klienti. Začínajú plniť dobrých úmyslov; videli film *Ako zabiť vtáčka*, možno si dokonca aj prečítali knihu Harper Leeovej, podľa ktorej vznikol, a chcú, aby z nich vyrástol Atticus Finch. Chcú zastupovať obyčajného človeka. V boji Dávida proti Goliášovi. Potom si uvedomia, že v tejto brandži si slušnosťou nezarobia, že ich klienti sú všetci vinní, a dokonca aj keď napíšu prejavy hodné Atticusa, sudca nebude počúvať ani slovo.

Tí, ktorí sú dostatočne múdri, aby si uvedomili, že to bol len sen, začínajú prichádzať na to, že potrebujú nastúpiť k veľkej firme, makať a pokúsiť sa stať partnerom ešte pred prvým infarktóm. Inými slovami, prichádzajú na to, že právo je biznis. A tento biznis niektorým vynáša.

Stál som na Ericsson Place 16 a uvedomoval som si, aké obrovské peniaze zarábajú trestní právnici, ktorí podnikajú vo veľkom. Tu mal svoju adresu prvý okrsk newyorskej polície. Parkovacie miesta, väčšinou

vyhradené pre policajné autá, dnes obsadila flotila drahých nemeckých značiek. Narátal som päť mercedesov, deväť BMW a jeden lexus.

Vnútri sa niečo dialo.

Do budovy sa vchádzalo cez mahagónové dvere s modro-bielym náterom a železnými nitmi v strede každého ozdobného panelu. Odtiaľ sa prešlo cez bezpečnostnú kontrolu k stolu slúžiaceho seržanta. Tam som uvidel hádku v plnom prúde. Detektív v žltej košeli šermoval prstom pred tvárou seržanta Bukowského a zo desať právnikov sa na druhej strane stola v čakárni hádalo medzi sebou. Čakáreň nebola dlhšia ako šesť metrov a širšia ako tri metre, stenu pokrývali žlté obkladačky. Možno boli kedysi biele, ale v sedemdesiatych a osemdesiatych rokoch policajti veľa fajčili.

Bukowski mi zavolať pred dvadsiatimi minútami. Povedal mi, že musím rýchlo prísť. Majú veľký prípad. Veľký. To znamenalo, že Bukowskému sa odvdáčim lístkami na zápas Knicks. Mali sme dohodu. Ak mu na stole pristálo niečo šťavnaté, zavolať mi. Jediný problém spočíval v tom, že Bukowski nebol jediný policajt, ktorý predával informácie, a súdiac podľa hlúčika právnikov, chýr sa už stihol rozšíriť.

„Bukowski,“ povedal som.

Tmavomodrú uniformu newyorskej polície napínala ochlpená hora svalov a tuku. Na spotenej plešatej hlave sa mu zablýskali stropné svetlá, keď sa obrátil, žmurkol na mňa a potom akoby mimochodom povedal detektívovi, aby mu prestal šibrinkovať prstom pred tvárou a strčil ho niekam svojej matke. Nepočúval som detaily.

„Stačilo, Bukowski. Každý môže byť s podozrivou minútu. To je všetko. Potom si podozrivá vyberie právnik a pôjdeme rovno na výsluch. Je vám to jasné?“ povedal detektív v žltej košeli.

„V pohode. Žiaden problém. Ja to zvládnem. Chodte na polhodinu na kávu. Alebo zavolajte svojej mamke a povedzte jej, že keď sa mi skončí zmena, tak sa u nej zastavím.“

Detektív cúvol, kývol Bukowskému a potom sa zvrtol na opätku a odišiel cez oceľové dvere na konci čakárne.

Bukowski oslovil hlúčik právnikov pred sebou, ako keď na bingu vyvolávač vysvetľuje pravidlá. „Spravíme to takto. Každý z vás si vezme číslo, a keď ho vyvolám, budete mať minútu s podozrivou. Ak s vami nepodpíše zmluvu, vypadnete odtiaľto. Jasné? Inak to urobiť neviem.“

Niektorí právnici zdvihli ruky, potom začali ťukať do mobilov, zatiaľ čo iní sa ďalej sťažovali a vrhli sa k automatu po lístky s číslami. Lístky boli určené verejnosti, ktorá čakala v rade na podanie sťažnosti – nie pre právnikov čakajúcich na stretnutie s klientkou.

„Dofrasa, Bukowski,“ povedal som. „Načo ti mám kupovať lístky na Knicks, ak sem iniciatívne zvoláš všetkých právnikov na Manhattane?“

„Prepáč, Eddie. Toto je super prípad. Určite ho budeš chcieť. Ráno to tu bude vyzeráť inak, keď sa vonku zlezie armáda paparazzov a my budeme dievčatá odvádzať na predbežné pojednávanie.“

„Aké dievčatá? Čo je to za prípad?“

„Zásahovka priviezla o polnoci dve dievčatá. Sestry. Dvadsiatničky. Ich otec ležal v spálni na poschodí, rozsekaný na kusy. Sestry na seba navzájom zavolali políciu. Obidve tvrdia, že ho zabila tá druhá. Toto bude obrovská vec.“

Poobzeral som sa po čakárni. Zhromaždila sa tu elita manhattanských trestnoprávných advokátov, všetci veľkí hráči v oblekoch za tisíc dolárov a s asistentmi v päťách.

Pozrel som na seba. Mal som čierne-biele tenisky Air Jordan Low, modré džínsy a pod čiernym blejzrom tričko AC/DC. Väčšinu mojich klientov nezaujímalo, ako vyzerám po polnoci. Všimol som si, že niektorí oblekáči sa štouchajú laktami a ukazujú na mňa bradami. Očividne som im na pohľad nepripadal ako konkurencia. No nechápal som, prečo je okolo tohto prípadu také haló.

„Sestry tvrdia, že to spravila tá druhá. No a čo? Sú prachaté alebo o čo ide? Prečo sa sem dnes v noci zlietli supy?“

„Doriti, ty si asi nevidel správy, čo?“ spýtal sa Bukowski.

„Nie, spal som.“

„Tie dievčatá sú Sofia a Alexandra Avellinové. Frankove dcéry.“

„Frank je mŕtvy?“

Bukowski prikývol a povedal: „Rozprával som sa s jedným človekom zo zásahovky. Frank skončil vypitvaný ako ryba. Rozsekaný nožom. Ten chalan mi povedal, že to bolo fakt hnusné. A vieš, akí sú chalani zo zásahovky – vidia toho veľa.“

Zásahová jednotka newyorskej polície fungovala ako šikovný SWAT tím. Videli už fakt takmer všetko – od teroristických zverstiev po bankové prepadnutia, od rukojemníckych kríz po strelcov. Ak niekto zo

zásahovky povedal, že to bolo hnusné, tak to znamenalo, že to bolo ako z nočnej mory. No najlepších manhattanských advokátov sem určite neprilákala výnimočná miera násilia v tomto zločine – lákadlom bola obeť a domnelé páchatelky.

Frank Avellino bol do novembra minulého roka starostom New Yorku.

„Aká je šanca, že dostanem tento prípad, keď som na konci radu?“

„Teraz si vpredu. Carol klientku nepresvedčila. Ten, čo je u nej teraz, nemá šancu. O chvíľu ťa tam zavediem,“ povedal Bukowski.

„Počkať, bol som až tretí v rade?“

„Carol Ciprianiová mi dala tisícku, aby mohla byť prvá, ale nepodarilo sa jej presvedčiť klientku. Prepáč, Eddie. Musím z niečoho žiť.“

„Hej, čo sa deje? My sme vzduch? O čo ide?“ ozval sa jeden oblekáč.

„Nebojte sa, on sa nepredbieha. Dostanete šancu,“ povedal Bukowski. „To je v pohode, Eddie. Väčšina z týchto pakov prišla za Alexandrou. Ty pôjdeš za Sofiou.“

„Počkať, nestretieme sa s obidvomi sestrami?“ spýtal sa jeden oblekáč a všetci začali nahlas šomrať.

Bukowski bol môj človek spolu s poltuctom ďalších seržantov, ktorí ma upozornili vždy, keď zachytili nejaké veľké zatknutie, a ja som sa za to o nich vždy postaral. Tentoraz to tu smrdelo veľkým prípadom a každý policajt, ktorý mal právnika, čo mu plnil vrecká, vytiahol mobil a zavolať. Už som také situácie videl. Detektívi, ktorí mali na starosti prípad, sa sťažovali seržantom, ale pokiaľ sa príliš neukrajovalo zo zákonnej lehoty zadržania, veľa toho nezmohli. Detektívi sa nesťažovali nadriadeným, lebo potopiť kolegu policajta sa nepatrilo.

V newyorskej polícii nemal práskačov nikto rád. Niektorí právnici dostali šancu a ostatní čušali. Ak sa náhodou postťažovali, už im nikto nezavolať. Klienti sa nesťažovali, lebo si mohli vybrať najlepších právnikov. Ostro sledovaná vražda bola pre uniformovaných policajtov ako Vianoce. Tak ako väčšinou v tomto meste, trochu korupcie a trochu peňazí do vrecka udržali veci pekne v pohybe.

Vítajte v New Yorku.

„Vezmem si kľúče a pôjdem ťa predstaviť Sofii.“

„Prečo sa stretnem práve so Sofiou?“ spýtal som sa ho.

Bukowski sa naklonil bližšie a povedal: „Poznám ťa. Nevezmeš prípad, ak sa klient pokúša vyvliecť zo zločinu, ktorý spáchal. O Alexandre

mám určité pochybnosti. Tá druhá, Sofia, no, veď uvidíš. Každý deň mi prejde cez celý dvadsať až tridsať ľudí. Dokážem rozoznať páchatelov rovnako ako ty. Ona nie je páchatelka. No musím ťa varovať, nerob pri nej žiadne prudké pohyby. Nič jej nepodávaj, nenechávaj pri nej perá ani papiere.“

„Prečo?“

„Lekár si myslí, že je šibnutá... Ale teba nenapadne. Budeš jej právnik.“

DVA

KATE

Kate Brooksová tuho spala, zababušená do vlnených diek, s legínami a tričkom z posilňovne oblečenými pod pyžamom z kolekcie Taylor Swiftovej a s dvoma párami hrubých bielych podkolenok. Akokoľvek sa naťahovala so starými radiátormi vo svojom byte, nedokázala ich presvedčiť, aby hriali. Ateliérový byt inzerovali na prenájom ako „*Exkluzívny obytný priestor s funkčným ústredným kúrením*“. Dva radiátory na opačných koncoch miestnosti sa teoreticky dali chápať ako funkčné ústredné kúrenie. Kate sa teda musela každý večer pred tým, ako si ľahla, naobliekať. A keď poriadne udrela zima, nevedela, čo má robiť.

Z mobilu sa jej ozval alarm – elektronický zvonec, ktorý sa s každou sekundou zosilňoval. Katina ruka sa vynorila z postele, švihla smerom k nočnému stolíku. Dvakrát prešla prstom po obrazovke, aby zvuk vypla. Svižne stiahla ruku späť pod paplón a v polospánku sa obrátila na druhý bok.

Telefón znovu zadrnčal.

Tentoraz sa prinútila otvoriť oči. Zvuk z mobilu vôbec nepripomínal nastavený budík. Uvedomila si, že jej volá šéf – Theodore Levy. A nielen to, ale prvý raz mu zložila.

„Zdravím, pán Levy,“ ozvala sa zachrípnuto.

„Oblečte sa. Potrebujem, aby ste dobehli do kancelárie, vzali odtiaľ jeden dokument a potom sa so mnou stretli na prvom okrsku v Tribecce,“ povedal Levy.

„Samozrejme. Čo vám mám priniesť?“

„Scott je práve teraz v práci a rieši nejaké línie pre obhajobu, ale potrebujem ho tu. Vy pripravíte zmluvu o zastupovaní s Alexandrou Avelinovou. Doneste mi ju sem. Do štyridsiatich piatich minút nech je tu. Neopovážte sa meškať.“

A s tým zložil.

Kate odhodila prikrývky a vyliezla z postele. Taký bol život čerstvo promovanej právničky. V tejto brandži si odrábala prvý polrok, na licencií jej ledva uschol atrament. Scott, ďalší koncipient vo firme, už bol na mieste, a dôvod, pre ktorý nemohol vyzdvihnúť to, čo Levy potreboval, práve on, bol Kate ukradnutý. Levy štekal rozkazy, ľudia ich plnili. Bez ohľadu na to, že niečo sa dalo urobiť aj jednoduchšie alebo rýchlejšie. Kým všetci lietali ako s nasoleným zadkom, Levy bol spokojný.

Pozrela na hodinky. Bude potrebovať taxík. Do firmy mala z bytu dvadsať minút. Skúsila si tipnúť, koľko jej potrvá cesta z firmy na prvý okrsok, a usúdila, že to bude pravdepodobne ďalších dvadsať minút.

Nemá sa kedy ani osprchovať.

Strhla zo seba pyžamo aj legíny a tričko z posilňovne, obliekla si blúzku a biznisový kostým. Sukňa bola pokrčená, ale na to sa mohla vykašľať. Keď si natahovala pančuchy, na pravom lýtku sa jej pustilo očko. Posledné pančuchy. Zahrešila a šla si hľadať topánky. Udrela si hlavu o oblúkový vchod, ktorý delil posteľ od malého priestoru, do ktorého nejako napratala gauč a knižnicu – ten priestor sa totiž tváril ako obývačka. Rozsekla si čelo, štípalo to a ostro sykla.

„Doriti,“ zamrmala.

Pri dverách bytu ležali adidasky. Obula si ich, vzala si kabát, kabelku a vyrazila.

O dvadsať minút vystúpila z taxíka na Wall Street, požiadala šoféra, aby na ňu počkal, a rozbehla sa ku vstupu do svojej budovy. Kartou si otvorila vchod, dobehla k zasklenej recepcii, kde za stolom sedel ochranár. Výťah cinkol. Dvere sa začali otvárať a Kate urobila krok, pripravená nastúpiť. Z výťahu vyklusal Scott s fasciklom pod pazuchou. Narazil do nej, plecom o plece, až sa Kate zvrtila.

„Prepáčte, Kate. Musím letieť. Levyho sekretárka stále tlačí tú zmluvu o zastupovaní. Nemal som ju kedy vziať a Levy ma chce mať okamžite na okrsku.“

„Počkajte na mňa, ja sa zdržím len dve minúty a vonku ma čaká taxík,“ povedala.

Scott prikývol, obrátil sa a rozbehol sa k východu.

Kate stlačila gombík dvadsiateho piateho poschodia dvadsaťpäťkrát a každé stlačenie počas stúpania výťahu nahlas odpočítala. Levyho

sekretárka Maureen chvatne vyťahovala stránky z tlačiarne. Vložila ich do fascikla a podala Kate.

„To je tá zmluva?“

Maureen prikývla. Stránky boli po tlači ešte teplé.

Prečo na ne nemohol počkať Scott a rovno ich vziať so sebou?

Na také otázky už dávno prestala hľadať odpovede. Vo svete veľkej právnickej firmy sa nik nezamyslel nad tým, či vyslať do akcie dvadsať právnikov a päťdesiat úradníkov, ak tým získal sekundový náskok pred protistranou. Poslali ju po zmluvu, pretože ju po ňu mohli poslať. Kate sa vrátila do výťahu, zvolila prízemie a potom prostredníkom došla do gombíka, ktorým sa zrýchlene zatvárali dvere. *Makaj, makaj, makaj*, mumlala si pod nos, kým sa dvere zasúvali dohromady.

Keď sa potom dvere otvorili na prízemí, Kate sa z nich vyrútila. Ochrankár sa postavil a vlastnou kartou odomkol dvere. Chytil do ruky kľučku a otvoril jej ich.

„Ďakujem,“ povedala Kate bez dychu a vybehla do zimy.

A zastala ako prikovaná.

Jej taxík bol preč.

Scott.

Hovädo.

Zúrivo sa obzerala po ulici. Ani stopy po taxíkoch. Otvorila si na mobile aplikáciu Uber. Jej otec Uber neuznával a veľakrát ju dôrazne vystríhal, aby ho nepoužívala. Aplikácia hlásila, že o dva bloky ďalej je voľný vodič.

Auto dofrčalo o pár sekúnd a Kate sa vrhla na zadné sedadlo. Bol to ford s modrou metalízou, staré auto s interiérom páchnucim psinou. Vnútri bolo tma a nedovidela dobre na vodiča, ale rozoznala, že je to chudý blondín s potetovanými ramenami.

Scott je fakt strašné hovädo.

Scott dostal prácu štyri mesiace po Kate. Firma Levy, Bernard a Groff poskytovala kompletné právne služby. To znamenalo, že vedela skryť vaše milióny, aby ste nezaplatili ani cent na daniach, oškľbať vášho ex na rozvodovom vyrovnaní, žalovať každého, kto vás nasral, a to z akéhokoľvek dôvodu, a ak by už naozaj došlo na lámanie chleba, tak v najhoršom mali Theodora Levyho – šampióna v súdnych sporoch a trestného právnik. Kate si pohadzovali po pár oddeleniach, až sa napokon usadila na

trestnom. Na tú robotu mala nadanie. A bolo to vidieť. Levy mal v tíme tucet právnikov, ale na vlastných prípadoch rád spolupracoval s novými, aby sa skúsenejší právnici mohli sústrediť na zarábanie pre firmu.

Kate si povšimla, že Levy má najradšej spoluprácu s mladými právnikami.

Scott dorazil na trestné pred mesiacom a okamžite si so šéfom sadli. Bol to Levyho protežant. Kate to bolo jasné. Ona s Levym absolvovala iba jeden obed, a to bola na oddelení o dva mesiace dlhšie ako Scott. Ten za štyri mesiace od svojho nástupu obedoval so šéfom už štyrikrát. Kým Levy bol nízky a pripomínal žabiaka, Scott bol vysoký, chudý a s takými ostrými lícnymi kosťami, že by sa na nich dalo filetovať. Jeho vycivenej tvári kraľovali tmavomodré oči, ktoré z nejakého dôvodu stále žiarili, akoby za každou očnou guľou svietila malá žiarovôčka.

Teraz obral Kate o taxík a ona si povedala, že len čo budú chvíľu osamote, dá mu to vyžrať.

Vodič mlčal a onedlho vystúpila z auta a zamierila do budovy okrsku.

Vnútri bol hotový cirkus.

Dav právnikov z najlepších manhattanských firiem, a všetci čakali.

Všimla si Levyho a Scotta, usadených na hliníkovej lavici vzadu v miestnosti, zabratých do rozhovoru. Aby sa k nim dostala, musela sa v malom priestore čakárne pretisnúť pomedzi dobrú desiatku ďalších právnikov. Niektorých spoznala z telky. Niektorých spoznala z ich vlastných reklám alebo z fotiek v odbornom časopise Americkej advokátskej komory. Toto boli právnici, ktorých na akciách komory vždy fotografovali. Nebol medzi nimi nikto mladší ako štyridsať rokov. Všetci do jedného boli bieli. Bohatí. Muži.

Všetci do jedného ju ignorovali.

„Pardon,“ povedala Kate, keď sa pretláčala cez dav. Niektorí boli zahĺbení do skupinových rozhovorov. O golfe. Všetci bohatí bieli právnici milovali golf. Ostatní sa hádali a niekoľko mužov sa venovalo telefónom. Ani jeden s ňou nenadviazal očný kontakt. Hlavu držala sklonenú, posúvala sa dopredu a zdvorilo, miernym tónom mrmlala „pardon“. V strede davu, kde sa už plecيا obtierali o plecيا, sa na jej krížoch ocitli dlane a jemne sa posúvali, a keď sa pohla, tie dlane zmizli a ona pocítila inú dľaň na zadku, potom pocítila, ako jej prsty stisli najskôr stehno, potom zadok.

Kate zakašlala a strčila do bielo vlasého právnika pred sebou o dosť silnejšie, ako očakával, a prebojovala sa na druhú stranu. Za ňou sa zdvihla vlna smiechu. Dvaja-traja muži sa bavili na spoločnom žarte. Asi na tom, ako ju jeden z nich uštipol do zadku. Ani Levy, ani Scott nezdvihli pohľady. Kate sa obrátila, tvár jej len tak horela, a zadívala sa na dav. Bielo vlasý právnik sa už postavil na svoje miesto, uzavrel medzeru, ktorou prešla. Nedalo sa zistiť, kto ju ohmatkával. Pokožka na tvári aj na krku ju páčila od rozpakov. Keby sa ozvala, vyvolala by scénu.

Zozadu začula mrzutý tenký hlas Levyho: „Hej, Katie, kde trčíte? Scott dorazil už pred desiatimi minútami.“

Kate zatvorila oči. Zase ich otvorila. Potrebovala sa resetovať. Táto noc bola ťažká. Nemienila pred Levym vybuchnúť. Iba čo by jej odporúčal, aby sa obrnila, a vyčítal by jej, že ho strápnuje. Nechala to tak. Bude potrebovať aj posledné zvyšky sebaovládania, aby komunikáciu s Levym zvládla. Katie. Tak ju volali len dvaja muži. Jeden bol jej otec, druhý bol Levy. A hoci z otcových úst tú zdobneninu zbožňovala, spôsob, ktorým ju používal Levy, v nej vyvolával odpor.

O krok cúvla a zvrtila sa tvárou k svojmu šéfovi. Prevzal si od nej fascikel a mrzuto dodal: „Toto je pre nás obrovský prípad. Pre firmu. Musíme tú klientku získať. Takže nech ste vo vrcholovej forme, jasné?“

Kate prikývla. „Som v pohode,“ povedala. „O aký prípad ide?“

Levy pootvoril ústa a niekoľko sekúnd ich tak nechal. Vyzeral, akoby čakal, kedy mu spomedzi pier vyklzne chrobák, a keby sa to stalo, vyplazil by jazyk ako jašter, lapil by hmyziu potvoru a strčil si ju späť do úst.

„Bývalý starosta Frank Avellino je mŕtvy. Zavraždený vo svojej spálni. Bodnými ranami... kolkými, Scott?“

„Päťdesiatimi tromi,“ ochotne sa ozval Scott.

„Päťdesiatimi tromi bodnými ranami, moja drahá. A my budeme zastupovať jeho staršiu dcéru. Obe jeho dcéry zatkli na mieste činu a obe obviňujú zo zločinu tú druhú. Jedna z nich klame a našou úlohou bude dokázať, že to nie je naša klientka. Rozumiete?“

Levy na ňu pozeral zhora, nebolo to príjemné, ale Kate to ignorovala.

Moja drahá. To oslovenie neznamenalo, že je džentlmen. Na väčšinu toho, čo tu musela znášať, si už zvykla, ale *moja drahá* alebo *slečinka* ju stále dostávali do vývrtky. Potlačila však hnev, pretože toto bol moment, na ktorý čakala, odkedy do firmy nastúpila. Slizkí hostia v bare a bežný

pouličný sexizmus ju už nevytáčali. Keď však šlo o mužov, ktorí mali v rukách jej kariéru, bolo to iné. Vedela, že by to tak nemalo byť, že to nie je správne, ale považovala za najlepšie mlčať a skloniť hlavu. Zatiaľ. Všetka moc totiž patrila im. Keby sa na také veci sťažovala, tak by sa zrejme o sekundu ocitla na dlažbe – prišla by o kariéru, skôr než sa jej rozbehla.

Už mesiace zapisovala, lichotila klientom a roznášala kanapky na firemných večierkoch. Teraz sa dostala k prípadu. Ku skutočnému a senzačnému prípadu vraždy. V bruchu sa jej zatrepotalo vzrušenie a prihladila si fazónku saka, oblizla si suché pery a odkašlala si. Chcela byť pripravená. A aj bola.

„Jasné, rozumiem,“ povedala Kate.

Levy si ju obzrel od hlavy po päty a spýtal sa: „Čo to máte na sebe? Obuli ste si tenisky?“

Kate otvorila ústa, že odpovie, ale nedostala šancu.

„Levy! Ste na rade!“ ozval sa hlas. Bol to policajt a volal z otvorených oceľových dverí.

„Sme na rade,“ povedal Levy. Postavil sa a potiahol si nohavice vyššie. Často sa mu zošmykli pod malé brucho. Bez ohľadu na to, či mal opasok alebo traky, často si ich musel naprávať.

Kate uvidela, ako z oceľových dverí vychádza skupinka právnikov. Očividne sa tam vnútri bavili s potenciálnou klientkou. Skláňali hlavy a vyzerali unavení. Levy ten prípad dostane. Pri každom klientovi to bolo tak. V tomto bol Levy šampión. Vedel komunikovať s klientmi. Rýchlo ich dostať na svoju stranu. Bol ako PR mašina, len s právnickou licenciou. Prípad dostanú a Kate bude od samého začiatku uprostred diania. Musela sa ovládať, aby sa jej na perách neusalašil úsmev – od nadšenia, od nervozity.

„Okej, ideme,“ povedal Levy.

Scott jej kývol hlavou. Kate kývla jemu. Spoločne vykročili k dverám. Potom sa jej pred tvárou objavil fascikel. Vystrela ruky, fascikel klesol a udrel ju do hrude, až zastala na mieste. Oboma rukami ten fascikel objala.

„V tomto Scottovom spise sú veci, ktoré by klient ani polícia nemali vidieť,“ povedal Levy. „Dajte ho do sejfu, ktorý mám v kufri auta. Je zaparkované vonku. Zlaté BMW.“

Pred tvárou sa jej rozhodali kľúče. Kate ich prevzala, preglgla a v hrdle ju zaškriabalo. Ako keby prehltala kamienky.

„Nezdrží vás to veľmi. Ten čas môžete využiť na premýšľanie, prečo ste tak meškali. Keď skončíme, môžem vás odviezť domov,“ oznámil jej Levy.

Viac jej nevenoval, len spolu so Scottom zamieril k otvoreným oceľovým dverám.

Kate zmeravela.

„Nič si z toho nerobte, zlatko. Dostali ste najdôležitejšiu úlohu. Strážiť Levyho autíčko,“ ozval sa hlas za ňou. Patril jednému z konkurenčných právnikov.

Skupine za ňou nebolo viac treba, aby sa hlasno rozosmiala. Rehot sa šírila po celej miestnosti.

Kate očervenela. Pretlačila sa krajom skupiny, už sa neodvážila vojsť do stredu, a zamierila k východu. Pálenie sa jej šírilo po krku, po šiji a v hlave jej zneli posledné Levyho slová.

Keď skončí, môže ju odviezť domov. Znamenalo to, že sa ju možno znovu pokúsi neohrabane zbaliť.

Kate so zlostným dupotom vybehla na ulicu.

TRI

ONA

Keď ju priviedli do budovy prvého okrsku, seržant si ju obzrel od hlavy po päty, vysvetlil jej, aké má práva, a potom jej opísal, čo sa stane.

„Vaše osobné veci sa zaevidujú ako dôkazový materiál. Vráťte vaše vrchné oblečenie a spodnej bielizne. Dve kolegyně vás zavedú do osobitnej miestnosti, kde sa to všetko odohrá. Dostanete odev. Detektívi, ktorí tento prípad vyšetrojú, od vás budú požadovať aj ster DNA, odlačok chrupu a ostrihajú vám nechty. Podvoľte sa a neprotestujte. Iba čo by ste si skomplikovali situáciu. Kolegyně z polície vás odfotografujú a vezmú vám odlačky prstov. Potom vás odvedú do výsluchovej miestnosti, tam za vami prídu detektívi a položia vám otázky. Je niečo, čomu ste nerozumeli?“

Zavrtela hlavou.

„Máte právneho zástupcu?“

Zavrtela hlavou. Mlčala.

„No, kým odídete, budete ho mať,“ povedal.

Policajt mal pravdu. Prebehlo to presne tak, ako to opísal. Bez slova sa vyzliekla pred dvoma policajtkami a odovzdala im svoje zakrvavené oblečenie, ony ho uložili do veľkých priesvitných igelitových vreciek. Potom jej podali čistú bielizeň a oranžovú kombinézu. Keď už bola oblečená, ostrihali jej nechty a odstrižky zhrnuli do igelitového vrečka, potom jej vatovým tampónom vytrelí ústa. Vata zanechala pachuť.

Zaviedli ju do výsluchovej miestnosti a nechali ju tam osamote. Na jednej strane miestnosti bolo zrkadlo a pomyslela si, že ju spoza neho pozorujú.

Oprela si lakte o kolená a naklonila sa dopredu, zvesila hlavu. Oči upierala na biele gumené topánky, ktoré jej dali. Istý čas sa nepohla. Mlčala, len sedela.

Neprehovorila, odkedy ju policajti zatkli v dome na Franklin Street. Počula, ako ktorýsi policajt spomenul slovo *šok*, a nechala ich v tom.

Nebola v šoku.

Premýšľala.

A načúvala.

Pred sebou mala oceľový stôl posiaty priehlbunami a škrabancami. Mala chuť vystrieť ruky, prechádzať prstami po tých nerovnostiach, ovoniť stôl, dotknúť sa ho, cítiť ho.

Bolo to nutkanie, zostalo jej ešte z detstva. Ďalšia vec, ktorou rozčuľovala matku – dostávala od nej facky vždy, keď ju prichytila, ako niečo v okolí ohmatáva a ovoniava. Dokázala sa celú hodinu zabávať s listom, kamienkom, broskyňou. Vône a celkovo vnemy ju takmer pohltili a potom sa objavila mama – *plesk* – *neobchytávajú to. Prestaň všetko obchytávať, ty jedna špina špinavá.*

Radosť z hmatu sa stala len ďalšou vecou, ktorú musela tajiť. Nutkanie jej pomáhala zvládnuť hudba. Keď sa zamilovala do konkrétnej pesničky, videla tvary a farby a hudba sa stala o to skutočnejšia, hmotnejšia, vďaka nej nemusela toľko zamestnávať ruky.

Tá pesnička jej stále znela v hlave. Tá, ktorú počula, keď v ten večer vošla do otcovho domu, do domu číslo 52 na Franklin Street. Mamina obľúbená skladba *She. Ona*. V podaní Charlesa Aznavoura. Ona mala radšej coververziu od Elvise Costella. Pieseň sa jej vznášala v hlave, vyhrávala hlasno a bola červená, vyhánala všetky ostatné myšlienky. Keď teraz sedela v malej a smradľavej výsluchovej miestnosti, perami nemo naznačovala text, melódia v hlave znela iba pre ňu samu.

Ona je tá tvár, na ktorú neviem zabudnúť...

Myšlienky jej počas melódie prehrávali obrazy. Otcova kravata. Uzol tuho zatiahnutý pod krkom. Svietica biela kosť v otcovej hrudi. Prekrásne odblesky, ligot čepele, keď ju vytrhla z otcových prs, zdvihla ju a zabodla mu ju do brucha, do krku, do tváre, do očí, znovu a znovu a znovu...

Ona...

Mala to naplánované. Ako inak. Fantazirovala o tom už mnoho rokov. Aké by bolo super nielen ho zabiť, ale rozsekať ho na kúsky. Zničiť jeho telo. Zdecimovať ho. A zišlo jej na um, že všetci ostatní zavraždení boli iba predohrou, nácvikom hlavného podujatia.

Bol to tréning.

Spočiatku ju povznášalo, keď sledovala, ako svetlo v očiach obete hasne. Ako keby bola svedkom nejakej premeny. Života na smrť. A spôsobila to sama. Nemala výčitky. Nijaký pocit viny.

Také niečo z nej vymlátila matka už v ranom veku. Aj z jej sestry. Mama bola vynikajúca šachistka a chcela, aby jej dcéry boli ešte lepšie. V mladších rokoch videla matka, ako sa sestry Folgarové presadili vo svete šachu, a chcela, aby jej dcéry dosiahli presne tento cieľ, tak ich od útleho veku drilovala. Musela od štyroch rokov sedávať v izbe, šachovnica pred ňou, matka nad ňou, posúvala figúrky a matka ju učila klasické techniky. Ako sledovať tvorbu formácií, ako prejsť uprostred hry k stratégiám, ktoré sa rýchlo premenili na mat. Trénovali celé hodiny. Každý deň. Každá sestra osobitne. Matka im nikdy nedovolila hrať proti sebe, ani len v rámci tréningov. Trénovalo sa s matkou. A matka jej pred popoludňajším tréningom nikdy nedala najesť. Bola bez obeda, miska cereálií alebo ovocia, ktorú zjedla na raňajky, bola už len dávnou spomienkou. Veľa-preveľa hodín strávila v malej izbe s matkou – zmätená, vystrašená a hladná.

Ak matka zbadala strategickú chybu alebo ak ju prichytila, že pridlho drží figúrku, prstami prechádza po zárezoch v leštenom dreve alebo nebudaj skúša zachytiť jeho pach, matka uchopila buclatú rúčku, zdvihla ju do výšky a pohrýzla ju do niektorého prsta. Aj teraz to mala pred očami. Ako ju matka zdrapí za zápästie. Ako keby sa jej ruka ocitla v nejakom strašidelnom stroji, ktorý jej pomaly vtiahne prst do cirkulárky. Lenže toto tu nebola cirkulárka: uvidela, ako jej matka ohŕňa jasnočervené pery, cerí dva rady dokonalých bielych zubov. Prsty sa zatrasú a potom – cvak.

Pohryznutie bolelo. Bol to trest, nemal za cieľ skrvaviť, len šokovať. Zabezpečiť, aby neopakovala chybu. Vtedy sa zamýšľala, či sú všetky matky také. Chladné ženy bez citu a s ostrými zubami.

Pri šachu zakaždým vyhladla. Matka tvrdila, že hlad pomáha mozgu, aby bol tvorivý, aby bol živý. Vždy keď uvidela tie zuby, ako jej chnupu po malíčku, prišlo jej zle, a navyše ten hlad a očakávanie bolesti, to všetko bolo zakaždým horšie než samo pohryznutie.

Poučila sa na svojich chybách.

Spomenula si na ten výraz na tvári drahej sestry v deň, keď matka spadla zo schodov. Jej sestra neutíšiteľne plakala, až kým sa domov nevrátil otec. Sestra sa z toho nikdy nedostala. Ju to privedlo k myšlienke,

že aj keď ich matka obidve hrýzla, mlátila, nútila hrať a čítať o šachu celé hodiny každučký deň, niečo na matke bude jej sestry navždy chýbať. Nejaké puto, ktoré sa naveky pretrhlo.

Ešte aj teraz, o dlhé roky neskôr, stále počuje sestrine výkriky – tak kričala, keď uvidela matkino telo. Sestra stála pod schodmi, v ruke držala toho hlúpeho plyšového králiku, kolená tlačila dohromady a na tmavočervených pančuchách sa jej šírila tmavá škvrna, šírila sa jej z rozkroku na obe nohy. Sestrin vzlykot sa tak vystupňoval, až jej vyrážalo dych, v panike sa zachádzala a lapala dych a plač nadobudol staccatový rytmus.

Pohryznutia, bitky aj slzy boli dnes už len spomienkou. Boli len jej časťou, niečím, čo ju pomohlo vyformovať do podoby tej dokonalej bytosti, ktorou bola dnes.

Dnešný večer bol dokonalý. Vyzeral chaoticky a šialene a telo jej drahého ocka zostalo ležať tam, kam dopadlo. Dielo maniaka.

Presne tak to vyzeralo. Chcela, aby to tak vyzeralo. Popravde si to užívala. Vždy keď zabíjala, ovládala sa, a čin ju naplnil uspokojením, hoci s prvým razom sa to nedalo porovnať. Až do dnešného večera. Tu sa už úplne odtrhla z reťaze. Všetky tie impulzy, ktoré držala na uzde silou vôle a liekmi – všetky teraz vypustila na drahého ocka. Bol to pocit, akoby si v hlave uvoľnila ventil, doteraz pod tlakom – úľava bola úchvatná.

Nikdy predtým ju zákon nikdy nespojil so žiadnym z jej zločinov. Teraz sedela na policajnej stanici a čelila obvineniu z vraždy, ktorú spáchala.

Bola presne tam, kde chcela byť.

Tak si to naplánovala.

ŠTYRI

EDDIE

Bukowski ma viedol chodbou, kde boli rovnaké nikotínom zájdené kachličky. Za nami vyvolával policajt ďalší právnický tím, aby sa predviedol pred klientkou. Spomalil som, pretože som chcel vidieť, kto prichádza.

Bol to Theodore Levy a s ním plavovlasý mladík, kráčali po chodbe za vysokým policajtom. S Levym sme sa občas stretli v chodbách na Center Street, ale nikdy pri tom istom prípade. Obaja sme boli obhajcovia a Levy patril k tým najvychytenejším. Pracoval pre biele goliere, zločincov, ktorí boli za jeho služby schopní zaplatiť celý majetok. Levy vedel, že tento prípad sa dostane do titulkov, a z času na čas takéto prípady potreboval, aby na seba upútal pozornosť. Tvár zverejnená na titulnej strane opakovane počas šiestich mesiacov zvyčajne človeku priniesla viac prípadov a v nasledujúcom roku si mohol navýšiť hodinovú taxu o dvadsať percent.

Nezastal som, ale Levy ma dobehol. Na konci chodby Bukowski zahol doprava a vyšli sme po schodoch. Ešte pred pár rokmi boli na tomto poschodí štyri cely predbežného zadržania. Newyorská polícia však pôvodné cely pre jednu osobu zrušila, aby získala priestor pre kancelárie. Železné dvere, ktoré vážili tristo kíl, vytrhali z trávov. A dvere niekam zmizli. Zariadili to poliši alebo stavbári? Ktovie. No niekto sa nabalil na kovošrote a mesto to určite nebolo. Teraz okrem nového priestoru pre detektívov vzniklo aj päť nových výsluchových miestností.

Len dve z nich boli aktuálne obsadené. Ukazovali to biele tabuľky uprostred dverí tesne pod sklenenými oknami, cez ktoré bolo vidieť len z jednej strany. Odolal som pokušeniu pozrieť na klientku a počkal som na Levyho.

„Eddie Flynn, všakže? Ja som Theodore Levy,“ predstavil sa.

Podali sme si ruky. Levy si zakvačil palce za opasok a potiahol si nohavice na brucho. Mal čierne nakrátko ostrihané vlasy, okuliare v hrubom

čiernom ráme a za nimi si pár veľkých zvedavých očí premeriaval moje telo od hlavy po päty, ako keby majiteľ pohrebného ústavu odhadoval rozmery na rakvu.

„Teší ma,“ povedal som mu.

„Máte neformálny piatok?“ nadhodil.

„Kým pôjdeme pred sudcu, prezlečiem sa. Mňa si klienti nenajímajú kvôli garderóbe.“

„Ešteže tak. Ozaj, vám prischla druhá sestra?“ spýtal sa. „Tak veľa šťastia s ňou.“

„Potrebujem šťastie? Hovoríte, akoby ste vedeli niečo, čo ja neviem. Pýtam sa sám seba, prečo sa polovica manhattanských trestných právnikov bije o vašu dámu. Vysvetlíte mi, prečo väčšina z nich uprednostňuje jednu sestru pred druhou?“

„Pozrite, Sofia má isté problémy. To vám povie každý, kto poznal Franka Avellina. Je to všeobecne známe. Alexandra bola jeho maznáčik. Na Manhattane je obľúbená a v tomto prípade je stávka na ňu istá. Zato Sofia, to je blázon. Čierna ovca rodiny. Môže to dopadnúť iba jedným spôsobom. Povedal by som, že najlepšie bude, ak sa so Sofiou pohovárte o priznaní viny. Ušetrí nám to všetkým more času.“

„Ja som so Sofiou ešte nehovoril. Uvidíme, čo sa stane.“

„Okej, tak veľa šťastia,“ zopakoval a kývol vysokému policajtovi, ktorý otvoril dvere na výsluchovej miestnosti a odstúpil nabok. Levy voviedol dnu svojho spolupracovníka – fešného mladého muža, ktorý niesol nejaké papiere. Priblížil som sa k nim, aby som cez dvere zazrel Alexandru Avellinová.

Sedela za stolom vo výsluchovej miestnosti a aj v tejto polohe robila dojem vysokej mladej ženy. Mala zafarbené plavé vlasy, ale bola to kvalitná farba a kvalitná práca. Okolo očí mala červené flaky, červený rúž na perách vybledol. Inak vyzerala Alexandra fyzicky zdatná a zdravá, mala sýtu pleť mandľovej farby. Vzhľadom na okolnosti pôsobila dobre. A najmä v tvári mala istý výraz sebavedomia. Bola to žena, ktorá vedela kontrolovať samu seba aj iných. Keď sa dvere otvorili, zavanul ku mne náznak parfumu.

Vysoký policajt zatvoril dvere a postavil sa k nim chrbtom.

„Okej, Eddie, toto je Sofia,“ povedal Bukowski, keď zasunul kľúč do zámky a otvoril dvere.